

въждъленията на живота поблѣдпяватъ и ставатъ призрачни и смѣшни прѣдъ хоризонтътъ на вѣчността...

— На, тая Лалка умрѣ, сега е мощи, утрѣ е прахъ. Каква бѣше поблѣла, та страшна... Умрѣ, умрѣ!.. И Рада ъж нѣмаше тамъ!... Ну, що, Рада!... Странно нѣщо, какъ ме е заслѣпила тая мома... Който ме види, би казалъ, че съмъ лудъ... Та отъ дѣ знаѣж, че не съмъ лудъ?... И защо? За неж. Та що е тя и защо моитѣ безконечни мжчения, моитѣ дълги безсъници?... Да, и защо всичко това? За една жена, за една друга Лалка, която утрѣ ще умре сжщо, и ще стане мощи и прахъ. Любопитно е, дали ъж бихъ обичалъ, ако ъж витѣхъ такава въ едно носило, че ъж закарватъ въ гроба, да хранѣтъ червитѣ съ неж... Каква глупость, мерзость... Да? И наистина, що е тая Рада, това нѣщо, това нищо, нищо, коего пълни цѣлото ми същество и цѣлата вселенна, и рая и ада?... Какво е тя?... Единъ скелетъ облѣченъ съ мръсно сурово мѣсо... Едно безконечно купище отъ кокали, мръвки, бръвъ, жили, влакна, нерви, сѣдове, жлези, ткѣни, хрущели, смрадъ, които се наричатъ Рада, и утрѣ ще се сплужтъ и прѣобърнатъ на гной и прахъ... Тфу! И всичко това азъ обичамъ! и се губѣж за него! Моятъ всемощенъ духъ, моятъ божественъ разумъ моята безконечна мисль сж се прикачили на това тлѣнно глупаво парче, провѣсили сж се на тая паяжина!... Страшно, безумно... И какъ тѣй побрано се нестрѣзвихъ, не си казахъ: бе Кандовъ, твоео призвание е друго и побелико, отколкото да пшккашъ подиръ една глупа рокля... Такива широки простори се разкриватъ прѣдъ мене; два свѣта чудни, велики ми растварятъ обятия: науката, отечеството... И колко животъ тамъ, и подвиги, слава, и борба, и чудеса!... и азъ ги не видѣж, и видѣж това жалко същество, което ако да не бѣхъ видѣлъ, нѣмаше никога да подозирамъ, че съществува на земята, както и то само не разбира защо съществува... Срамъ, срамъ, срамъ, трѣбваше да видѣж тая Лалка, за